

In gesprek met een echte Reuselnaar

Door Thijs van der Zanden

De vriendschap mee jouwe vodder, Bas van der Zanden, is begonnen toen hij bé mé kwam vraogen of ik broei-aoier hoi vur zun kloek. Vanaf toen, ben ik mee hum en zénne zwaoger, Jan Sint, hil veul gon wandelen en alté bevriend gebleven.

Jan Panjoel in zijn tuin aan de Mierdseweg, eind september 2008.

Aan het woord is de 76-jarige Jan Panjoel, de enige zoon van het uit vijf kinderen bestaande gezin van Driek Panjoel en Cato Coolen.

Grootouders

Onze pa, Driek Panjoel, is in 1899 geboren in de Deeneburcht, vooraan in de Denestraat. Hij is in 1906 met zijn ouders, oma Hanneke Mutzers en opa Bertje Panjoel en de rest van het gezin verhuisd naar de Rijpershoek, een van de oudste gehuchten van Reusel. Eerst is het oude boerderijtje dat daar stond, verbouwd tot een nieuw woonhuis en pas vier jaar later is aan dat huis, door aannemer *Pietje Blek* (van den Borne), de schuur en stal gebouwd. Hun adres was daar, *de Straot 18*.

Oma en opa waren gemoedelijke, vriendelijke mensen die heel erg gesteld waren op kinderen. Opa heeft wel eens verteld dat hij opperman is geweest bij de bouw van de Reuselse kerk die op het einde van de negentiende eeuw is gebouwd. Hij vertelde ook dat de Reuselse boeren met *erdkaoren 't rooi zand* hebben aangevoerd. Het zand werd afgegraven tussen

de Lindestraat en de Mierdseweg. Daarom is de straat daar later het Kerkezand genoemd. De Spaanse griep die omstreeks 1918 in Europa en ook in Reusel heerste, sloeg in hun huishouden hard toe. Gustoom die als soldaat gemobiliseerd was stierf eraan. Onze pa was er ook slecht aan toe maar wist gelukkig te overleven.

In 1934 vierden opa en oma hun gouden bruiloft. Zo'n bruiloft was toen een grote zeldzaamheid omdat de mensen toen veel eerder overleden dan nu. De hele buurt was erbij betrokken. Er werd een feestcomité aangesteld en de buurt trok met een stoet wagens, waarop het leven van het bruidspaar werd uitgebeeld, naar de kerk. Het bruidspaar werd begeleid door bruidjes en buurtgenoten met versierde fietsen. Jan laat het boekje "Reusel in oude aanzichten" zien waarin foto's staan van dat feest.

Ouderlijk gezin

Op 17 april 1929 is onze pa met ons moeder, Cato Coolen, getrouwd. Ze werden toen boer en boerin op opa's boerderij. Behalve opa en

Jongeman Jan Panjoel tijdens zijn lagerschooltijd, omstreeks 1942.

Oma en opa Bert Panjoel en Hanneke Mutzers, omstreeks 1938. Het was een gemoedelijk vriendelijk paar.

oma woonden ook Bertoom en Peeroom bij hun in. Tussen 1930 en 1936 zijn daar mijn zussen Lies, An, Bertha en Gusta geboren. Ik ben geboren op 13 augustus 1932, qua leeftijd zit ik precies tussen hen in. Er zijn in ons gezin nog een broertje en een zusje geboren maar die zijn helaas geen jaar oud mogen worden, tot groot verdriet van mijn ouders. Ze hadden, voor Reuselse begrippen een normaal boerenbedrijfje met een paard, een stuk of vijf koeien, wat kalfjes, een paar zeugen en een tiental mestvarkens. Het boerenland was ongeveer 9 hectare groot bestaande uit kleine perceeltjes die in de omgeving van de Rijpershoek lagen. Een aantal percelen waren *de Pardax, de Kievit, Páächters Veldeke, den Voorste en den Áachterste Weijer, den Bimd en de Witrijt*. Opa en oma pasten op ons wanneer onze pa en ons moeder in de stal of op het land aan het werk waren. We konden het altijd heel goed met hen vinden. In hun ogen konden we geen kwaad doen, achteraf gezien werden we door hen wel een beetje verwend. Ook trokken ze voor ons partij als ons moeder meende dat we straf verdiend hadden. Oma is overleden in 1941 en opa in 1945. Mijn zussen en ik vonden dat heel erg, weet ik nog wel.

Peeroom woonde nog bij ons. Hij was een grote sterke zachtmoedige mens. Als ze hem uitdaagden liet hij zijn kracht zien. Zo heeft hij uit de smidse van *Jan Schel* (Schellens) het aambeeld, dat 190 kilo woog, opgepakt en dreigde dat in de plukselkuil (kuil waarin rapen en bieten voor het vee gewassen werden) te gooien van overbuurman *Jan Schaop* (Dirkx). Ook tilde hij daar eens de *zwaore steenkaor* van Peerke van Hoppe aan de *burrie* omhoog. Hij trad nooit op de voorgrond, tenzij hij een paar borreltjes gedronken had. Dan ging hij op een stoel staan en deed de voordracht van '*het Geitenplukske*'. Daagde men hem dan nog verder uit dan nam hij met zijn tanden de stoel vast en tilde hem boven zijn hoofd. Een andere kant van hem was dat hij wel eens accordeon en mondharmonica speelde, bijvoorbeeld als er ergens een *kranskoffie* of een *erpelfooi* was. Ook kon hij goed met de wichelroede overweg. Peeroom heeft de laatste jaren van zijn leven veel gesukkeld met zijn gezondheid. Kort voor zijn overlijden is hij, op aandringen van de huisdokter, naar het verzorgingshuis in Boekelo gebracht. Dit tegen de zin in van ons moeder in die vond dat ze hem dat niet meer aan konden doen. Hij was toen al dementerende en had heel veel zorg nodig.

Opa en oma Jan Coolen en Elisabeth Borgmans, omstreeks 1915. Jan Panjoel heeft hen niet meer gekend.

Toen opa en oma nog leefden kwam er veel familie over de vloer. Vooral op zon- en feestdagen was het volle bak, een heel mooie tijd.

Buurtbewoners

Tegenover onze boerderij woonden tante Mie Panjoel en Janusoom van Gompel. Hun boerderij stond met de kopgevel naar ons toe. Ze hadden een klein *boerengedoentje* maar

verdienden vooral hun brood met het houden van *kiepen*. Er stonden appel- en notenbomen in d'n hof, vlak bij de straat stond een rij *knoeselstruiken* (kruisbessen). Tante Mie was een vriendelijk mens en gaf ons wel eens een appel of een noot als we in de buurt waren. Rechts van ons, aan *Schorepedje* woonden, in een heel oud boerderijtje, *Waoltjes Tinus* en *Waoltjes Drieka* (Walen). Het waren zeer brave maar ook *fréete* en heel zuinige mensen. Het aardappelloof en de koolstronken lieten ze drogen want daar konden ze de kachel nog mee stoken.'s Avonds zaten Tinus en Drieka aan weerszijden van de plattebuiskachel met als verlichting het licht van het vuur uit de kachel. Dagelijks gingen ze naar de kerk. Rond de woning liepen enkele kippen die voor wat eieren zorgden. Een of twee geiten hadden ze voor melk. Tinus zaaide wat rogge en boekweit. Daarvan werd brood gebakken en pap gemaakt. Ook de slager hadden ze niet nodig, want ze mestten een varken. Zo konden ze zichzelf helemaal bedruipen. Na hen woonde daar *Pieleke* (Sjef Wouters). Hij kreeg zijn bijnaam van *Schoore Fons* (Schoormans) omdat hij bij het voeren van zijn kippen altijd riep: "*Piele, piele, piele.*" De laatste die er gewoond hebben waren *Jan Spuit* (van Limpt) en zijn vrouw Janske Ooms, afkomstig uit Oerle. Schuin tegenover hen woonden *Sander Jan* (Peeters) en zijn zuster Hanneke, na het

De zusjes Coolen omstreeks 1925. V.l.n.r. Sjoke, moeder Cato, Lis en Marie.

overlijden van Hanneke zijn halfzus Mie. Jan had bij zijn huis een *fabriekske* waarin hij sigaren maakte. Af en toe zat er bij hem een *stripke* los. Daarom noemden ze hem ook wel *Jan de Vlieger*. Gezegd moet worden dat hij geen vlieg kwaad deed. In dat *fabriekske* hebben later *Jaon van Mertekes Thijs* (Lavrijsen) met zijn vrouw Joke Swanen gewoond en daarna *Tuntje Muis* (Heesters) en zijn vrouw.

De Rijpershoek was een mooie straat omzoomd door heggen met daarin elzen-, beuken- en canadasbomen. Het was een zandstraat met een fietspad er naast, zoals bijna alle Reuselse straten. In het natte seizoen waren er diepe waterplassen en modder en was er met een wagen bijna geen doorkomen aan. Bij de huizen en boerderijen stonden oude lindebomen. Er lagen kleine akkers met aan de randen houtgewas van elzen, lijsterbes, berk, hazelnoot, hondshout en bramen. Door de ruilverkaveling is dat allemaal verdwenen.

Lagere schooltijd

Van de *bewaarschool* (kleuterschool) herinner ik me nog zuster Pacifica en de juffrouwen de Grauw en Goudsmits. Ik weet nog dat ze ons onder den duim hielden door te dreigen dan we in het *spinnenkot* (kolenhok) moesten

Peerom, omstreeks 1940. Hij heeft bijna tot aan zijn dood bij het gezin van Driek en Cato Panjoel ingewoond.

als we stout waren. Ook kan ik me nog goed het dodelijk ongeluk herinneren van mijn leeftijdsgenootje Jefke van der Heijden, een zoontje van Jo van der Heijden uit de Lensheuvel. Hij werd overreden door een Reuselse vrachtrijder die daar zo van overstuur was dat hij direct zijn vrachtwagen verkocht. Het verschrikkelijk ongeval maakte heel veel indruk op ons.

Van de eerste klas van de lagere school ken ik onze frater alleen nog met zijn bijnaam. Hij werd de *Waterchinese* genoemd. Hadden we in zijn ogen straf verdiend dan moesten we met onze blote knieën op het scherp zand gaan zitten dat in die tijd op de vloer werd gestrooid. Bovendien plaatste hij op onze gestrekte armen nog een boek. Het zand prikte heel pijnlijk in de knie weet ik nog uit eigen ervaring. Ook ken ik nog de frater die we de *Kattenrug* (Salvator) noemden, hij leek heel veel op de *Witte van Buuten* (Sjef Lavrijsen). Heel goede herinneringen heb ik aan de fraters Radbout, Supplicius en Evidius. Van frater Evidius, die uit Lage Mierde kwam, genoten we van zijn prachtige, spannende vertellingen.

Tijdens de jaarlijkse sacramentsprocessie kregen we van de fraters allemaal een sierlijke sjerp om en trok de hele stoet door de prachtige tuin van de zusters herinner ik me nog goed.

De kameraden v.l.n.r. Thee Schoor (Schoormans), Wim Schaf (Hendrixx) en Jan Panjoel, omstreeks 1944.

Het gezin van Driek en Cato Panjoel met de andere inwonende oma, opa en Peerom, omstreeks 1944. Hun kinderen v.l.n.r. Lies, Bertha, Jan, Gusta en An.

Samen met veel andere leeftijdgenoten was ik lid van de Heilige Familie. Wekelijks gingen we daarvoor extra naar de kerk en kregen daar van een kapelaan godsdienstlessen. Zondags gingen we naar twee missen of een mis en het lof. Om de fiets aan de kerk te mogen stallen moesten we 3 cent betalen. De banken en de stoelen werden door de kerk-gangers gehuurd. Wij huurden samen met andere Reuselnaren ook een bank waarvoor onze pa het geld ophaalde. Later werd dit afgeschafte en werd er in de zondagsmis 15 cent per persoon opgehaald. De kerk was voor mijn ouders heel belangrijk, vertelt Jan.

Rechts van de Hulsensedijk, voorbij het huis van *Sinten* (Sjef Heesters), tot aan Hulsel, lag vroeger een heel mooi nog niet ontgonnen gebied. Op de ongelijk liggende woeste heidegrond stonden verspreid voorkomende *vliegers* (opgeschoten dennenbomen), berk en ander houtgewas. Ook waren er zanderige plaatsen. Een ideaal gebied om er te ravotten en eieren te zoeken van kieviten en *koilieten* (grutto's). Samen met mijn buurjongen Ad van Gompel en mijn neven *Peer van den Dove* (van Limpt) en Jan Coolen waren we er regelmatig te vinden. In het *Zustersméésje* (bos van de eerwaarde zusters) aan de Lage Mierdsedijk groeven en bouwden we hutten. Op het veld van de fraters, dat verderop aan

de Lage Mierdsedijk lag, gingen we regelmatige voetballen, straat tegen straat. Van voetballen kon ik niks. Wel kon ik hard schieten maar ik wist niet waar de bal dan bleef. Mijn ploeggenoten riepen dan: "*Erop, erop,*" *mér dé holde nie veul ut.*

Oorlog

Het begin van de oorlog in Reusel herinner ik me nog heel goed. Door de Mierdseweg trok toen een kilometerslange stoet van paarden en wagens met daarop Duitse soldaten, richting Hooge Mierde. Als zevenjarige vond ik dat schouwspel sensationeel, schrik had ik toen

We herkennen de jongemannen Jan van Mietjes (Kerkhofs), Ad van Waote (van Gompel), Jan Panjoel en Frans den Troyer, omstreeks 1947.

nog niet omdat er in mijn beleving geen dreiging van uitging. Hier en daar werd er gestopt om de paarden te laten drinken. Ook gedurende de oorlog was er regelmatig Duits *Péérdevolk* bij ons en bij andere boeren ingekwartierd. Ze bleven meestal enkele dagen om hun paarden te verzorgen. Het waren meestal goede Duitsers die ons netjes bedankten voor ze weer vertrokken.

Toen we op een keer uit school kwamen zagen we dat de Duitsers de klokken uit de kerktoren hadden gehaald. We vonden dat een bandietenstreek, die ons niet onberoerd liet.

In en vlak na de oorlog was er een tekort aan graan en moest het daarom geleverd worden. Onze pa en ook andere boeren probeerden tijdens het dorsen enkele zakken achterover te drukken. Er waren speciaal aangestelde controleurs die dat tegen moesten gaan. Meestal waren ze coulant en stonden ze dat in beperkte mate toe. Wij hadden thuis een molentje om dat graan illegaal te kunnen malen.

In september 1944 ondervond ik pas echt wat oorlog was. We waren *erpels* aan het rapen toen we een keiharde ontploffing hoorden en in de buurt van de kerk van alles in de lucht zagen vliegen. Van schrik vluchtten we in de schuilkelder van Pietje Bressers. Later bleek

dat er een wagen met munitie was ontploft waarbij de boerderij van *Aoie Kiske* (Lavrijsen) tot aan de fundering was weggevaagd. De door de Duitsers gedwongen voerman, zijn paard en de begeleidende Duitser waren op slag dood. De ongelukkige voerman was de vader van Peer van de Borne uit Hooge Mierde. Zoon Peer was toen pas enkele maanden oud was. Later is hij getrouwd met Mies Jansen die in de Mierdseweg jarenlang mijn overbuur was.

Half september vlogen grote aantallen vliegtuigen over de Rijpershoek en omgeving, vanaf de grond beschoten door de Duitsers. Een van die vliegtuigen werd in brand geschoten. We telden achttien soldaten die uit het

Deze vier leden van het Jongensgilde staan omstreeks 1948 paraat! We zien v.l.n.r. Jan van Mietjes (Kerkhofs), Peer Bel (van Limpt), Ad van Waote (van Gompel) en Jan Panjoel. Op de achtergrond de boerderij van Aoie Sjef (Lavrijsen) en het café van Peer van den Borne.

Moeder Cato Panjoel-Coolen met haar zoon, matroosje Jan, aan de hand tijdens Reusel kermis, omstreeks 1936. Links van hen dochter Lies en haar nichtje Lies van Schaijk uit Bladel. Achter hen loopt zusje An.

Zilveren bruiloft van Driek en Cato Panjoel op 6 mei 1954. Staande v.l.n.r. hun knappe dochters Bertha, An, Gusta en Lies. Zoon Jan staat tussen het bruidspaar in.

brandende vliegtuig sprongen. Met een harde klap kwam het vliegtuig enkele honderden meters achter de boerderij van *Mertekens Thijs* (Lavrijsen) aan de Rouwenbocht neer. Enkele soldaten zaten dood in het brandende wrak. Op de Rijpershoek, dichtbij onze boerderij viel uit een vliegtuig een reusachtige bom die een groot gat in de grond sloeg maar gelukkig niet ontplofte, anders hadden wij het vermoedelijk niet overleefd. Eind september verbleven we enkele dagen in onze schuilkelder en hoorden daar de bommen en granaten in de buurt inslaan. Op een gegeven moment kwamen er Duitsers de schuilkelder binnen die bevel gaven te vertrekken omdat het veel te gevaarlijk werd. *Wotje Blok* (van der Sanden) kwam toen juist

met zijn vrouw *Nelleke Pijs*, op de kruiwagen bij ons aan omdat ze haar been gebroken had. Hij wist onze pa over te halen de *erdkaor* in te spannen en met ons en hem naar *Hulsel* te vluchten. Daar woonde zijn broer *Kees Blok*. Toen we daar aankwamen stond zijn zoon, die nu wethouder in *Reusel* is, in de box. Vandaar uit zijn we naar *Tante An Coolen* en *Sjefoom Hermans* in *Hooge Mierde* gegaan waar we gebleven zijn tot de gevechten in *Reusel* voorbij waren. Toen we begin oktober weer thuis kwamen troffen we in onze boerderij en schuilkelder het gezin van *Schoore Fons* en de zwagers *Driek Jaspers* en *Kees Lemmens* aan. *Driek* was gewond door een granaatscherf. *Driek* en *Kees* zijn enkele maanden bij ons blijven wonen omdat hun huis aan de *Lindestraat* verwoest was. Onze pa heeft toen gezorgd dat ze bij de weduwe van *Karel Dams* in de *Leemskuilen* te *Bladel* onderdak kregen. Dat was een goede zet want ze hebben er tot hun dood gewoond.

Bij de boerderij van *tante Mie Panjoel* en *Janusoom* lag nog een dode Duitser die ter plekke begraven werd. Toen hij opgegraven werd had hij zijn laarzen niet meer aan. De mensen konden in die tijd alles gebruiken maar om daarvoor een lijk te beroven gaat toch wel ver.

Na de bevrijding, begin oktober 1944, hebben onze pa en ik veel geluk gehad. *Bertoom Panjoel* had bij de familie *Dirkx* op de *Hoeve*

De kinderen van de familie Coolen van de Mierdseweg op 15 mei 1959. Zittend v.l.n.r. moeder Cato, Sjoke, An, Marie, Kee en Lies. Staande v.l.n.r. de broers Jan en Janus.

Bejaardenverzorgsters An (links) en Lies Panjoel in 1952.

(het huidige Buspad) pannen gekocht om zijn huis te repareren. Onze pa en ik gingen die ophalen met de *hoogkaor*. Vooraan in de Denestraat liep vroeger het karspoor in een spie uiteen. Normaal zou hij het linker karspoor nemen maar daarop lagen dikke afgeschoten takken. Daarom namen we het rechter karspoor. Een of twee dagen later op 9 oktober, waren de takken opgeruimd en reden daar de broers Willem en Jantje van *Willemen Toontje* (Lavrijsen) op een landmijn. Jantje overleed ter plaatse en Willem raakte beide onderbenen kwijt. Nog in dezelfde maand reed de 20 jarige Jan Legius ook in de Denestraat op een landmijn en was op slag dood. Ook daar waren wij met onze *hoogkaor* geweest.

In die tijd konden in de kapotgeschoten Reuselse kerk geen diensten gehouden worden. De missen werden daarom gehouden in de sigarenfabriek van *Kiske Schrijn* (Gijsbers) en in de kapel van de Fraters. Later gebeurde dat in de Sigarenfabriek van Karel I. Mensen die slecht te been waren konden gebruik blijven maken van de kapel van de fraters. Het was de tijd van de vliegende bommen die ook in Reusel voor veel narigheid hebben gezorgd, vertelt Jan.

Gaan werken

In 1947 was ik 15 jaar oud en kon bij de

gemeente Reusel gaan werken. Samen met mijn leeftijdgenoten, *Jaon Geu* (Tops), *Thijske Muis* (Heesters) en Christ Heesters uit de Peel moesten we dennenboompjes planten in het Zwarte Woud, een afgebrand stuk bos aan de Grote Cirkel. Wij, de jongens, waren de *inleggers*. Dat hield in dat we de jonge plantjes in de sleuf moesten zetten die door een gemeentewerker was gemaakt met een stik (soort schop). Met gemeentewerker Kees Legius werkte ik meestal samen. Ook hebben we boompjes gepland achter de boerderij van *Geuen* (Tops) aan de Kattenbos. Het was een heel hete zomer met records wat

Cope Jan (Adams) viert zijn honderdste verjaardag op 21 maart 1979. Links van hem de bijna honderdjarige Aowe Taoie alias den Buut (Lavrijsen) en rechts Driek Panjoel.

Driek Panjoel en zoon Jan met paard en zaaimachine bij hun boerderij aan de Rijpershoek, omstreeks 1957. Op de achtergrond de boerderij van Janusoom van Gompel.

betreft temperaturen en aantal uren zon. Daarna heb ik bij kolenboer en kruidenier, Bertje Meurs, kolen opgezakt en met zijn pony rondgebracht. Het huis van Bertje Meurs was in de oorlog helemaal verwoest, daarom woonde hij met zijn gezin bij overbuur Peer den Troyer. De kruidenierswinkel was ondergebracht in de garage van de familie van Hoek die stond op de hoek van de Mierdseweg en de Lindestraat.

Tot 1959 ben ik boerenknecht geweest. Twee dagen in de week werkte ik bij *Huip Jantje* (Huijbregts). Daar hoorde ook de kost bij. Ik weet nog dat het oude *Huip Neliske* om

twaalf uur op het veld brood en thee kwam brengen. Ook werkte ik regelmatig bij *Tinus van den Hollander* (Lavrijsen), *Jan Huip* (Huibregts) in de Voort en bij *Prinsen Toontje* (van Limpt). Overal inclusief de kost. De boeren hielpen elkaar in de wintermaanden bij het dorsen. Dat was mooi werk en het ging met *gesloten portemonnee*.

Op het eind van de vijftiger jaren werd het boeren grootschaliger en moesten veel Reuselse boeren afhaken. Onze boerderij werd in 1959 verkocht aan Janeske de Graaf en zijn vrouw Nel Schoenmakers, beiden afkomstig van Chaam. We moesten nog een jaar uitboeren. Het graan op het veld werd verpacht aan Jan en Kees Kraai (van Loon) en de koeien werden verkocht aan Kees Kokx. Wij verhuisden naar een nieuwbouwhuis aan de Mierdseweg en waren boer af.

Ik besloot fabriekswerk te gaan doen. Omdat ik bij de VDS maar 1,10 gulden per uur en bij Philips 1,85 gulden per uur kon verdienen ben ik bij Philips begonnen. Ik kwam in Strijp II terecht op de afdeling kartonnage (dozenmakerij). Daar heb ik drie jaar gewerkt, ook *Thee Buut* (Lavrijsen), Kees van *Bronneke* Wouters en *Harrie Vlierp* (Van Limpt) werkten daar.

In 1962 kon ik bij de Hagou in Bladel beginnen waar ik boor- draadtap- en montagewerk deed voor de productie van de magnetische

Bertha Panjoel (links) omstreeks 1952 en haar zus Gusta omstreeks 1950, die haar Plechtige Communie doet.

spanplaten. De opening van de fabriek gebeurde door Prins Bernard die daarvoor met een helikopter bij de fabriek landde. Het was goed werken bij de Hagou, we hebben er zelfs lange tijd winstdeling gehad Bij de Hagou ben ik 24 jaar in dienst geweest. In 1985 moest ik ermee stoppen en werd afgekeurd wegens een zware hernia.

Ook mijn zussen hebben gewerkt voor de kost. Ons Lies en An waren jarenlang kraamverzorgster. Ons Bertha werkte in een naaiatelier aan de Turnhoutseweg en later in de Sigarenfabriek Willem II en ons Gusta was gezinsverzorgster. In 1969 is ons moeder en in 1979 is onze pa overleden. Mijn zussen waren al getrouwd en ik kwam toen alleen te wonen. Gelukkig had ik al leren koken toen onze pa een tijd in het ziekenhuis lag. Ons An heeft nog een tijd bij mij huishoudelijk werk gedaan waarvoor ik haar heel dankbaar ben. Met mijn vier zussen heb ik het altijd heel goed kunnen vinden ze hebben altijd heel goed voor me gezorgd als het nodig was, vertelt Jan.

Nieuwe vriendschappen

Na mijn hernia heb ik lange tijd moeten reva-

liden. Om sterker te worden heb ik heel veel gewandeld en gefietst. Voor de buurtvereniging de Meidoorn, die 220 brievenbussen telt, heb ik vele jaren alle stencils rondgebracht. Tijdens mijn wandelingen ging ik onderweg veel buurten. In die tijd kreeg ik nieuwe vriendschappen. Met jouw vader, Bas van der Zanden, *Jan Sint* (Heesters) en met Piet van den Berg had ik een heel goede band. Jammer dat Bas vorig jaar is overleden en dat Piet naar het verpleeghuis moest.

Slot

Jan Panjoel is een echte *buurter* met een open en eerlijk karakter. Hij weet zich nog heel veel gebeurtenissen en anekdotes die op zijn weg kwamen te herinneren en houdt van kleine eenvoudige dingen. Van de natuur en alles wat er groeit en bloeit kan hij erg genieten. Dagelijks voert hij op de binnenplaats van zijn huis de mussen die in het voorjaar bij hem op de binnenplaats nestelen in een groot aantal door hem opgehangen nestkastjes. Ze komen in groten getale naar hem toe als hij met het zaad in zijn hand staat. Over zijn grootouders, ouders en zussen waarbij en waarmee hij is opgegroeid is hij heel positief en vertelt over hen met een dankbare onderton. Daarom stellen we met recht vast dat Jan van Driek Panjoel en van Cato Coolen een echte Reuselnaar genoemd mag worden.

Gusta Panjoel voor haar ouderlijke boerderij aan de Rijpershoek, omstreeks 1957.

De kinderen van Driek en Cato Panjoel voor hun boerderij aan de Rijpershoek, omstreeks 1956. Vooraan v.l.n.r. Bertha, An en Gusta. Achter Jan en Lies. Op de achtergrond de boerderij van Bobbelen Kees (Lavrijsen).